

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1146

гр. Пловдив, 21.10.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXII СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пенка Кр. Стоева Йоаниду

като разгледа докладваното от Пенка Кр. Стоева Йоаниду Гражданско дело № 20215300102111 по описа за 2021 година

1. Като взе на доклад гр. дело №2111 по описа за 2021г. по повод изпратен по пощата от ответника отговор на исковата молба, заведен в канцеларията на съда с вх. №12599/18.10.21г., **съдът намери, че производството по делото следва да се прекрати, като образувано по недопустим иск**, макар и по съображения, до голяма степен различни от онези, на които ответникът е основал повдигнатото с отговора си възражение за недопустимост на този иск.

2. Преценката за допустимост на иска се дължи с това определение, доколкото :

чл.140,ал.1 от ГПК изрично изисква и на този етап от производството да се извърши такава преценка;

при постъпване на делото в съда, тя не е извършена с Разпореждане №1121/16.08.21г. /л.150-л.151/, тъй като съдът е счел, че исковата молба страда от нередовности, пречатстващи извършването и;

с взетото от докладчик по заместване Разпореждане №1291/03.09.21г. /л.156/ липсва извършена такава преценка.

3. Преди да развие съображенията си за недопустимост на иска, съдът намира за необходимо да представи, макар и в най-обобщен вид, фактите, на които ищцата е основала иска си, и основните акценти в отговора на ответника, на които е основано възражението му за недопустимост на иска.

Фактите, на които ищцата е основала иска си и искането и към съда.

Гр.дело №2111/21г. е образувано по иск на ЕЛ. Н. СТ., ЕГН *****, срещу Народното събрание на РБ, с искане до съда да задължи ответника НС на РБ в срок от 6 месеца да транспонира коректно Директива 2001/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 3 Декември 2001г. относно общата безопасност на продуктите и Директива 85/374/ЕИО на Съвета от 25 юли 1985г. за сближаване на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите-членки относно отговорността на вреди, причинени от дефект на стока, като отпадне тяхното стеснително тълкуване, и се гарантира постигането на заложените с тях цели.

Искът е основан на следните факти:

1. На ***, ищцата посетила с *** си дете Н. *** в ***, в който някои от предлаганите стоки били със значителна тежест и размери. В момент, в който детето не било у нея, то се хванало с ръце за ръба на неукрепена мебел- керамична мивка, вградена в шкаф за баня, в резултат на което мивката се преобръща върху него и му причинява травми, несъвместими с живота, тъй че детето умира.

2. Образуваното по случая срещу неизвестен извършител ДП №373/16г. по описа на III-РПУ-*** за причиняване на смърт по непредпазливост било прекратено с постановление от 22.11.17г., който приел, че липсва съставомерност на деянието от обективна и субективна страна на прокурор от РП- ***. При обжалване на това постановление, и двете съдебни инстанции- ПРС и ПОС, съответно с Определение №109/25.01.18г. по ч.н.д. №267/18г. и с окончателно Определение №200/21.02.18г. по в.ч.н.д. №320/18г., били водени при потвърждаването му от мотива, че към датата на събитието липсва вътрешно правна нормативна уредба, която да задължава определено лице или лица в ***/търговските обекти да обезопасяват по конкретен начин предлаганата на клиентите стока, относно начина на подредбата и нейното укрепване.

Паралелно с досъдебното производство била извършена проверка в търговския обект и от Дирекция „Областна инспекция на труда“-***, която не установила нарушения и на трудовото законодателство.

3. В правото на ЕС, безопасността на стоките, включително тези, които са достъпни за потребителите, дори когато не са предназначени за тях, се регламентира от Директива 2001/95/ЕО относно общата безопасност на продуктите и Директива 85/374/ЕИО за сближаване на законовите, подзаконови и административни разпоредби на държавите-членки относно отговорността за вреди, причинени от дефект на стока, като и двете посочени директиви са в сила към ***, тъй че РБ е имала задължение да постигне предписаните от тях резултати.

При транспонирането на двете описани директиви в българското законодателство, ответникът не е разполагал с дискреция да определи различни условия за приложението им, а сторил това, като не ги транспонирал „точно“, а чрез недопустимо стеснение на обхвата

им във вреда на българските потребители, като по този начин е създал национално законодателство, при което производители и дистрибутори са свободни да излагат опасни за живота и здравето продукти, които не са монтирани стабилно, в съответствие с обичайните очаквания за безопасност при тяхната употреба, на места в търговските си центрове, които са достъпни за потребители, включително деца, и е разумно вероятно да бъдат използвани, и конкретно:

По отношение на Директива 2001/95/ЕО:

Като е променил в чл.69,ал.4 от Закона за защита на потребителите, наричан по долу само ЗЗП, съдържанието на дефиницията „продукт“, дадена в чл.2,б.„а“ от Директива 2001/95, като изразът „...е доставен или направен достъпен/оставен на разположение“, е заменен от „се доставя или предоставя“, която разлика е довела до неяснота в приложното поле на ЗЗП и на Директивата, което е станало повод съдът да изключи хипотеза като разглежданата от задълженията на Държавата, респективно на производителя и дистрибутора да гарантират, че продуктите на пазара са безопасни, особено за уязвими потребители, каквито са децата;

По отношение на Директива 85/374/ЕИО

Като дал с чл.132 от ЗЗП дефиниция за „дефектна стока“ като стока, която „...не отговаря на общоприетите очаквания за обичайна употреба...“, макар в чл.6, ал.1 от Директива 85/374/ЕИО да било закрепено, че „Стоката е дефектна, когато не отговаря на общоприетите очаквания за безопасност...“, както гласяла английската и френска версия на този текст от директивата, преведена погрешно/неточно на български, а това правело невъзможно пострадалите от дефектна стока потребители да реализират правата си, произтичащи от правото на ЕС, спрямо частноправни субекти, каквито са търговците на стоки, както и давало на последните свободата да излагат обемни и тежки продукти в търговските си центрове, без да са монтирани стабилно, макар да са достъпни за потребители и като е вероятно разумно да бъдат използвани от тях.

По описания вече начин, със създаване и поддържане в националното законодателство /ЗЗП/ на правни норми, които недопустимо стесняват обхвата на приложение на двете посочени вече директиви, ответникът създал несигурност и затруднил съществено възможността правните субекти да защитят правата си, докато принципът на правна сигурност, според практиката на СЕС, изисквал яснота и точност на прилагане на правните норми, и не спазил задължението за транспониране на вторичното законодателство по начин, който да гарантира постигане на целения от общностното право резултат/ постигане на заложените от него цели, което съставлява явно квалифицирано нарушение на правото на ЕС, непреустановено и до настоящия момент.

4.От това поведение на ответника, ищцата търпяла вреди- чувства на гняв и безсилие от това, че ответникът е допуснал и продължава да допуска нетранспониране на директиви,

като с това си поведение допринася до лишаване от човешки животи, за което смята, основавайки се на чл.4,пар.3 от ДФЕС и произтичащия от него принцип на ефективност, че има право да иска осъждане на ответника да преустанови нарушението и да възстанови положението преди нарушението, както и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения, и конкретно, че има право да претендира за съдебно разпореждане от ответника да се предприемат конкретни действия по точното имплементиране на вторичното законодателство на ЕС, като форма на обезщетение, което би довело до смекчаване на изпитваните от нея силни негативни чувства за изминалия период и би довело до усещане за облекчение, тъй като би бил решен проблем, застрашаващ живота на българските деца /виж р.І и р.ІІ от уточнение вх.№9327/02.09.21г.-л.154-л.155/.

5.Ищцата не формулира какво следва да се разбира под „коректно“ транспониране от ответника на двете посочени директиви, тъй като, как следва да постигне целения с тях резултат, е изцяло в дискрецията на ответника, и нито съдът може да му налага, нито тя има правомощия да изисква конкретни законодателни изменения, което би било в противоречие с принципа за разделение на властите. Затова търсената от нея защита се свежда до констатиране от съда на некоректното транспониране и определяне на обезщетение под формата на съдебно разпореждане за точното имплементиране на вторичното законодателство на ЕС, позволяващо постигане на заложените в него цели /виж р.ІV от уточнение вх.№9327/02.09.21г.-л.154-л.155/.

Възражението на ответника за недопустимост на иска.

Ответникът счита, че Народното събрание не може да бъде надлежна страна по образуваното дело, че не е надлежно пасивно процесуално легитимирано, тъй като националната правна уредба не предвижда възможност за ангажиране отговорността му във връзка с осъществяваната от него законодателна дейност, че действията му във връзка с нея не подлежат на контрол от съдебната власт, а единствената процесуална възможност за обсъждане законосъобразността на актовете му е тази по чл.149,ал.2 от Конституцията на РБ, чрез контрола, осъществяван от Конституционния съд на РБ, както и че търсенето на отговорност, основаваща се на правото */вероятно се има предвид нарушаване на правото/* на ЕС, не предполага ангажирането на такава от националния законодателен орган.

По повод цитираните от ищцата в исковата молба решения на СЕС по съединени дела С-46/93 и С-48/93г. е изтъкнал, че същата касае възможността за ангажиране отговорността на държавата –членка, а не пряко на публичния орган, визиран в решенията на СЕС само доколкото това е от значение за преценката налични ли са предпоставки за ангажиране отговорността на държавата-членка, но не и за обосноваване пряко търсене на обезщетение от него, която концепция е въплътена и в мотивите на Определение №303/10.07.19г. на ВКС, ТК, І-во отд.

Счита, че искане за обезщетение под формата на съдебно разпореждане за действие-задължаване на НС в срок от с месеца да транспонира коректно Директива 2001/95/ЕО и

Директива 85/374/ЕИО, е недопустимо и в пряко противоречие с принципа на разделение на властите, прогласен от чл.8 от Конституцията, тъй като уважаването на едно такова искане би представлявало пряка намеса на орган на съдебната власт в работата на Народното събрание. И не на последно място, за да осъществи правомощията си по приемане, изменение, допълване или отмяна на закони, законодателният орган би следвало да бъде иницириран, което също се осъществява по определен ред /чл.87,ал.1 от Конституцията/, както се осъществява и самият законодателен процес /въз основа на Конституцията и Правилника за организация на дейността на НС/, а не по разпореждане на съда.

4.Извън горните факти, черпени от кориците на делото, съдът счита за относим към преценката за допустимостта на иска и факт, който му е служебно известен, в качеството му на докладчик по ч.гр.д. № 2374/2018г. на ПОС, а именно:

Посоченото ч.гр.д. №2374/18г. е било образувано по молба на четирима молители, един от които е ищцата по делото, с искане до съда за допускане на обезпечение на бъдещи техни техни искове срещу „Керамик груп“ ЕООД, ЕИК 825388814, с адрес: ***, *** за присъждане на обезщетение от по 150000лв. за неимуществените вреди, претърпени по повод смъртта на Н.Д.С., ЕГН *****, настъпила на *** в *** „****“, собственост на ответното дружество, след като бил затиснат от паднала върху него мивка, небезопасена надлежно, каквито обезпечения са били допуснати, а въз основа на молба вх. №16305/18.06.20г. на „Керамик груп“ ЕООД са били отменени, след представяне на доказателства, видно от които, в производството по образуваното за разглеждане на тези бъдещи искове гр.дело №2564/18г. на ПОС-IV гр.с-в, страните са приключили спора си със съдебна спогодба, съгласно която ищците са приели да получат суми от по 75000лв., като са заявили, че по този начин са пълно обезщетени за всички претърпени от тях по повод смъртта на Н. С. неимуществени вреди, и сумите, съгласно подписаната спогодба, са им били изплатени на 05.06.20г.

5.При тези основни застъпени от страните тези, свързани с допустимостта на предявения от ищцата иск, съдът го намери за недопустим, воден от следните конкретни съображения:

Различието на формулировката на заглавието на разпоредбата на чл.2в от ЗОДОВ-Ред за разглеждане на искове срещу държавата за вреди от нарушение на правото на Европейския съюз, от формулировките на заглавията на чл.1, чл.2, чл.2а и чл.2б от ЗОДОВ, всяко от които визира отговорност за дейността съответно на администрацията, на правозащитните органи, на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество и на органите на съдебната власт за нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, е станало причина в съдебната практика да се формират различни становища по въпроса може ли да се реализира по реда на ЗОДОВ отговорността на Държавата за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица, извън визираните в чл.1, чл.2, чл.2а и чл.2б

хипотези, респективно- срещу ответници, различни от така очертания кръг, или за нейното реализиране е приложим само общия ред по ЗЗД.

Противоречивите разрешения, давани от съдилищата, са станали причина по искане на Висшия адвокатски съвет за приемане на съвместно тълкувателно постановление от Общото събрание на съдиите от Гражданска и Търговска колегии на Върховния касационен съд и на Първа и Втора колегии на Върховния административен съд по въпроса: *„По кой процесуален ред и пред кой съд следва да се разгледа искът за отговорността на държавата за вреди, причинени от нарушение на правото на Европейския съюз?“*, да се образува т.д. №2/2015г. на ВКС и ВАС, по което, с Определение №1/25.03.21г. на ОСГТК и ОСС на Първа и Втора колегия на ВАС, искането е отклонено като недопустимо, по съображение, че в хода на разглеждане на делото, на 29.11.19г., в ДВ бр.94, е обнародвано изменение на ЗОДОВ, с което законодателят регламентира реда за разглеждане на исковете за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, определя компетентния съд, надлежните ответници и дължимите такси и разноски.

Цитираната изменена уредба обаче е решила само отчасти повдигнатите въпроси, а други остават противоречиво разрешавани и чакащи задължително тълкуване, още повече след отговорите, дадени с Решението на СЕС от 04.10.2018г. по първите два въпроса от преюдициалното запитване, за което е било образувано дело C-571/16г. и до решаване на което производството по посоченото вече тълкувателно дело на ВКС и ВАС е било спряно.

В конкретния случай, настоящият състав е процедирал исковата молба с проста държавна такса от 10лв., като счита, че обстоятелствата, на които искът е основан, го поставят в хипотезата на чл.2в, ал.1 от ЗОДОВ, както и че макар ответник по иска да не е никой от органите, посочен в чл.1,ал.1 и чл.2,ал.1 от ЗОДОВ, към които отпраща чл.7,ал.1 във вр. с чл.2в,ал.1,т.1 и т.2 от ЗОДОВ, пасивната процесуална легитимация на ответника е надлежна, защото държавната власт се разделя на законодателна, изпълнителна и съдебна /чл.8 от Конституцията на РБ/ и Народното събрание е един от държавните органи- орган на законодателната власт /чл.62,ал.1 от Конституцията на РБ/, за незаконните актове и действия на които, на основание чл.7 от Конституцията, Държавата носи отговорност, която, според настоящия състав, не може да бъде реализирана по отношение на Държавата по ред, който е по-обременителен от онзи, предвиден за ангажиране отговорността на Държавата за вреди от дейността на администрацията и на правозащитните и органи, регламентиран в хипотезите на чл.1-чл.2б от ЗОДОВ, и ищцата сочи в случая, че именно от дейността на ответния държавен орган, която е в явно нарушение на правото на ЕС, е претърпяла вреди.

Предвид горното, съдът не намира, че фактът, изтъкнат от ответника по т.1 от р.І на отговора му, щото Народното събрание е законодателен, нормотворчески орган и че осъществяваната от него дейност е с особен характер, априори изключват надлежната му пасивна процесуална легитимация по предявен иск за обезщетяване на вреди, претърпени от съществено нарушение на правото на ЕС, какъвто, с оглед изложените в исковата молба

обстоятелства, е предявеният от ищцата по висящото пред този съд дело.

Що се касае до съображението на ответника, че актовете му подлежат на контрол за законосъобразност единствено от Конституционния съд, то е действително съответно на предвидената в чл.149,ал.1,т.2 от Конституцията на РБ компетентност на Конституционния съд на РБ, но предмет на повдигнатия пред този съд спор не е осъществяване на такъв контрол, а на функцията му на правораздавателен орган, пред който е поставен за решаване един граждански спор, породен от фактически състав, предвиден в закона, елементите от който са сочени от ищеца като обстоятелства, на които е основан искът му за присъждане на обезщетение за понесените вреди.

Не се споделя от съда и тезата на ответника по р.І, т.2 от отговора му, че търсенето на отговорност, основаваща се на нарушение на правото на ЕС, не предполага ангажиране на такава от националния законодателен орган, а от държавата –членка, какъвто е принципът, изведен в Решение на съда от 5март 1996г. по съединени дела C-46/93 и C-48/93г.

Посочените две решения на СЕС са част от цитираните от ищцата в исковата молба /виж т.34 до т.42вкл/ и действително касаят ангажиране отговорността на държавата-членка, но основно задължение на всяка държава членка, с оглед принципа на лоялно сътрудничество, закрепен от чл.4,пар.3 от ДЕС, е да предвиди и ефективен вътрешно правен ред за защита на правата, гарантирани от общностното право на гражданите или на юридическите лица под нейна юрисдикция, тъй че да не се стига до необходимостта те да прибягват към ангажиране на процедури пред СЕС, в които да се реши въпроса за отговорността на Държавата във връзка с нарушаване на тези права, вследствие актове или действия на държавни органи в нарушение на правото на ЕС.

В подкрепа на горното свое виждане съдът се позовава и на ясните мотиви на постановеното от СЕС по делото *Brasserie Du Pecheur u Factortame*, C-46/93 и C-48/93, че принципът на отговорност на държавата –членка за вреди, причинени в резултат на нарушение на общностното право, се прилага във всички случаи, в които са налице такива нарушения, независимо от органа, чието действие или бездействие е довело до нарушението, без оглед дали той е орган на законодателната, изпълнителната или съдебната власт.

Що се касае до доводите, които ответникът е черпил от мотивите на Определение №303/10.07.19г. по ч.т.д. №1297/19г. на І т.о. на ВКС, съдът констатира при прочита на цитираното определение, че с него не е допуснато касационно обжалване на определение на САС, с което е потвърдено определение №19345/19.08.18г. на СГС по гр.д. №3091/18г., като именно с последното определение съдът е споделил напълно становището на ответника, че Народното събрание *е нормотворчески орган, който представлява суверена на страната и поради това процесуалната възможност за обсъждане на законосъобразността на неговите актове от национални съдилища /правораздавателни юрисдикции извън КС/ е дефинитивно изключена*, което виждане обаче този състав не споделя, нито при липса на

задължаващо го в тази връзка тълкуване е длъжен да съобрази.

А иначе, ако се направи по –задълбочен преглед на съдебната практика, е видно, че има съдилища, които, както и този състав, не намират пречка да разглеждат иски срещу Народното събрание, като надлежно пасивно процесуално легитимиран ответник, независимо дали по реда на ЗОДОВ или по общия ред, във връзка с претенции за вреди, произтичащи от законотворческата му дейност, други приети от него актове или негови бездействия.

Така например:

По същество по спор с ответник Народно събрание на РБ, се е произнесъл Пловдивски апелативен съд, като с Решение №208/10.12.19г. по в.гр.д. №602/18г. е потвърдил Решение №333/10.08.18г. по гр.д. №33/17г. на Окръжен съд- Смолян, с което са отхвърлени иски, предявени срещу Народното събрание;

С Решение №2948/13.05.20г. по гр.д. №12049/19г. на СГС и с Решение №352/15.01.20г. по гр.д. №7848/17г. на СГС, в производство по иски, квалифицирани като такива по чл.4,пар.3 от ДЕС, е приета за надлежна пасивната процесуална легитимация на ответника Народно събрание на РБ, като исковите са разгледани по същество;

С Решения №72/21.04.20г. по гр.д. №2377/19г. на IV-то гр.отд. на ВКС и 71/06.04.20г. по гр.д. №3804/19г. на IV-то гр.отд. на ВКС, в производство по предявени иски с ответници Държавата, чрез Министъра на финансите, и Народното събрание, които са били разгледани по общия съдопроизводствен ред /ЗЗД/, касираните решения са били наистина обезсилени и производството срещу ответника Народно събрание е било прекратено, но не защото този орган не е надлежно пасивно процесуално легитимиран като страна по граждански дела, а защото е прието, че е недопустимо по иск за обезщетение за вреди срещу държавата тя да участва в производството и като главна страна, представлявана от законен представител, и чрез процесуален субституент, тъй че искът не може да бъде разгледан и съответно уважен или отхвърлен едновременно и по отношение на носителя на задължението- Държавата, и по отношение на съответния държавен орган или органи, които извършват съдопроизводствените действия от свое име. Що се касае до решението по съществото на спора, макар и той да е бил разгледан по общия съдопроизводствен ред, искът е бил уважен с ясни и категорични мотиви, че „Съгласно [чл. 7 от Конституцията](#) държавата отговаря за вредите, причинени от незаконни актове или действия на Народното събрание“ и че „Отговорността за вреди е на държавата-тя дължи обезщетение на увредените лица, защото неин орган е постановил противоконституционния акт и след това същият този орган противоправно бездейства“;

Позовавайки се на приетото с горе цитираните две решения на ВКС, с Решение №4175/13.07.20г. по гр.д. №12978/19г. и СГС е прекратил производството по иска, предявен срещу Народното събрание;

И накрая, с Определение №541/17.12.19г. по ч.гр.д. №2980/19г. на IV-то гр.отд. на ВКС е ясно закрепен мотива, че исковете за обезщетения на вреди, причинени от нарушение на ЕС от органи, различни от административните и правораздавателните, са допустими, като разглеждането им е по ГПК, а ответникът се определя съгласно чл.7 от ЗОДОВ- т.е органът, от действията и/или актовете на който се твърди ищецът да е претърпял вреди.

При изложените съображения, съдът намери, че не може да сподели схващането на ответника за липсваща му надлежна процесуална легитимация по предявения иск, поради качеството му на законодателен орган, който осъществява законодателна дейност и за недопустимост на предявения срещу него иск на това основание.

Въпреки горното, съдът намери предявения от ищцата иск за недопустим, като счете че:

Предвид факта, че ищцата е посочила в производството по приключилото със съдебна спогодба гр.дело №2564/18г. на ПОС-IV гр.с-в, че с полученото по това дело обезщетение е напълно обезщетена за всички претърпени от нея по повод смъртта на *** и Н. С. неимуществени вреди, същата няма право да търси отново обезщетение за такива, независимо под каква форма;

Изтъкнатите от нея обстоятелства, щото с извършеното от ответника некоректно транспониране на двете описани директиви в българския правов ред, се стига до недопустимо ограничаване на обхвата им във вреда на българските потребители и до създаване на предпоставки за лишаване от човешки животи, дори да е така, не я легитимира надлежно в лично качество да осъществява защита на чужди права, каквато, в случай, че се касае до колективен проблем, ЗЗП е предвидил друг ред;

И накрая, съдът не споделя виждането на ищцата, че по реда на ЗОДОВ може да се разгледа иск за присъждане на обезщетение под формата на съдебно разпореждане за конкретното искано от нея действие- вменяване в задължение на ответника в определен срок да транспонира двете описани вече директиви коректно, като отпадне тяхното стеснително тълкуване и се гарантира постигането на заложените с тях цели.

В това отношение, видно е от соченото в р.IV от уточнението към исковата молба, че ищцата и сама съзнава онова, което ответникът изтъква в р.I, т.3 от отговора си като основание за недопустимост на иска и, а именно, че формулирането на едно по-конкретно искане какво да бъде разпоредено от съда с търсеното осъждане на ответника, неминуемо би довело до противоречие с установения от Конституцията на РБ принцип на разделение на властите.

Наистина, когато признава на гражданите правото да търсят от Държавата обезщетение за вредите, претърпени вследствие действия/бездействия на нейни органи, ЗОДОВ не конкретизира обезщетението, което се следва, като парично, и не само с

цитираното от ищцата в т.46 от исковата молба решение по дело Т-88/09 /в пар.81/, а и в решение на първоинстанционния съд от 10.05.2006г. по дело Т-279/03 /пар.62 и пар.63/ е призната възможността съдът да наложи всякаква форма на обезщетение, а в цитираните два случая- под формата на забрана за действие или налагане на бездействие, но ако същата е съобразена с общите принципи на съответната държава –членка в областта на извъндоговорната отговорност, а в конкретния случай това не е така, защото, както съдът посочи вече по-горе, общият принцип на отговорност по българското право в случай за обезщетяване на вреди в случай на деликт гласи, че онзи, който вече е бил обезщетен, не може да получи по същия повод друго обезщетение.

При тези мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

Прекратява производството по гр.д. №2111/21г., поради недопустимост на предявения иск.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред ПАС в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____